

man kan og bør gøre for at søge Tuberkulosen her i Landet begrænset eller bekæmpet. Disse to Hovedpunkter ere Bekostningen og, som det udtrykkes i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der ikke gøres „videre Indgreb i de enkelte Individiers Liv og Færden, end Vigtigheden af de foreliggende Foranstaltningers Gennemførelse strengt nødvendiggør“. Det er disse to Synspunkter, der forekomme ogsaa mig at være de vigtigste, hvorfra man maa se paa Foranstaltningerne i deres Helhed.

Jeg er ikke i Stand til at danne mig nogen selvstændig Mening om Størrelsen af Bekostningen, men selv om jeg kunde det, vilde det jo langt fra være nok, thi det kommer an paa, hvor meget der kan naas for den samme Bekostning. At man ikke skulde have Raad her i Landet til at anvende betydelige Beløb, naar man derved kan naa at bekæmpe eller i alt Fald begrænse Tuberkulosens ødelæggende Virkning, kan der ikke være Spørgsmaal om. Men hvad der ganske vist kan være Spørgsmaal om, er: hvad kan der gøres for Millionerne? For mig staar det nu saaledes, at man ganske vist er kommen en Del fremad i den sidste halve Menneskealder i Retning af Undersøgelse af Tuberkulosesygdommen, af, hvorledes og ad hvilke Veje den breder sig, og at man ogsaa er kommen noget videre, end man for længere Tid tilbage var, i Retning af at helbrede Tuberkulose. Det blev bemærket nys af min ærede Genbo, den sidste ærede Taler, at den Tid ligger ikke langt tilbage, hvor man ansaa en tuberkelsyg for at være dødsdømt, og det er Sandhed. Man ansaa den egentlige Brystsyge for at være uhelbredelig. Man gik i andre Lande endogsaa saa vidt, at de egentlig brystsyge bleve skyede som pestbefængte, navnlig i Sydlandene, hvor Sygdommen i øvrigt er langt sjældnere, end den er her. Bekostningen er imidlertid for mig ikke et Hovedspørgsmaal. Jeg anser det for at være rimeligt, naar man vil søge at bekæmpe denne Fjende, at man saa anvender saa kraftige Midler som muligt og heller ikke skyr de Bekostninger, som ere forbundne dermed. Men for mig staar det kun som et Forsøg. Det staar for mig som usikkert, om og hvad der kan naas gennem disse Bekostninger. Paa Grund af denne Betragtning fra min Side beklager jeg meget, at disse Lovforslag ikke have en Slutningsbestemmelse om, at de kun virke en bestemt Tid og kun kunne fortsætte deres Virken efter en

ny Bestemmelse, uforandrede eller med Forbedringer. Den Revisionsbestemmelse, der findes i det ene af disse Lovforslag, er jo fuldstændig uden nogen Betydning. En Bestemmelse om, at en Lov skal „forelægges“ efter en vis Tid, betyder ingen Verdens Ting. Den vedbliver at fortsætte sit Liv, saa længe som ikke alle tre Faktorer i Lovgivningsmagten ere enige om at ophæve den ved en Lovforandring. Altsaa den Slags Revisionsbestemmelser betyde intet. Det, jeg kunde ønske, var, at der ikke blot i denne, men i begge Lovene var en Bestemmelse om, at deres Levetid var indskrænket til visse Aar. I det ene af Lovforslagene er der Spor deraf, idet de 100,000 Kr. om Aaret kun skulle betales i 5 Aar. Men det er ikke nok. Altsaa, for mig er det en meget vigtig Ting, at man ikke binder sig til saa vidtrækkende og kostbare Bestemmelser som de her foreslaaede, uden at man i Virkeligheden har nogen som helst Sikkerhed for Virkningerne deraf. Thi der maa Lægerne sige, hvad de ville — og Lægerne ere indbyrdes ganske overordentlig uenige — Sikkerhed kan ingen give for, hvorledes disse Love ville komme til at virke.

Det er det ene Hovedpunkt. Det andet Hovedpunkt er, at Lovbestemmelser ikke bør gribe dybere end absolut nødvendigt ind i, som det her betegnes „de enkelte Individiers Liv og Færden“. Denne anden Betingelse er efter min Mening aldeles ikke opfyldt i det foreliggende Lovforslag. Der er Brud paa Brud deri paa denne Hovedregel. Jeg behøver blot at pege paa § 6. Efter § 6 er det overladt til Epidemikommissionen eller Sundhedskommissionen, eftersom det nu falder, hvor Forholdene i den tuberkelsyges Hjem „ere af en saadan Art, at de frembyde særlig Fare for Sygdommens Overførelse til andre“, at tage Bestemmelse om..... om hvad? Rundt ud om, hvilke Forholdsregler der vil være at træffe. Den kan aldeles løst hen befale, hvad den vil, til det Formaal. Men der er en Antydning i det, der følger efter, af, hvad der egentlig er Punktet deri. Det er nemlig det, at „dersom den syge eller hans Omgivelser af Modvillie“ — dette „Modvillie“ kunde vist have været sparet — „undlade at følge de givne Forskrifter, og det som Følge heraf viser sig umuligt at skaffe den syge en til Modarbejdelse af Sygdommens Udbredelse nødvendig Pleje, kan Kommissionen beslutte hans Indlæggelse paa et Sygehus“, — det vil sige paa Tuberkulosehospitalet. Det anser jeg for at